

Skulle vi ikke udvide Loven af 13. April 1851? Og da er det, jeg siger til Folketinget saa mindeligt, som jeg kan: Skulle vi ikke resignere for denne ene Gang og komme Landstinget i Møde paa Hovedpunktet, saa kunne vi altid i Fællesudvalget tale med Landstinget om, hvorledes Loven ellers skal udformes, om vi skulle optage i Lovforslaget en Række samlende Bestemmelser om Ægteskabsforholdet i det hele taget, det vilde vistnok være praktisk, men dertil udtaler Landstinget ogsaa sin store Villighed i Betænkningen. Altsaa kunde vi bekvemme os for en Gangs Skyld til at resignere, tror jeg, vi have Haab om at faa denne Sag bragt til en Løsning, som vil passe sig for Livets Krav for Øjeblikket, og som vil blive modtagen af den store Befolkning med Tilfredshed, og som vi kunne leve paa — det tør jeg forsikre det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds — i mange Aar. Skulde saa Kravet om det tvungne borgerlige Ægteskab komme, vil det være lettere at gennemføre det.

Meyer: Det ærede Medlem, der nu satte sig, begyndte og sluttede sin Tale med at anbefale Tinget at resignere og bad saa mindeligt om, at man vilde følge ham deri. Resignationens Politik har altid været det ærede Medlems Styrke, og den anbefaler han paa ny, ogsaa paa et Hovedpunkt. Det forekommer mig, der var al mulig Anledning til at opfordre dette Ting til at fastholde sin Stilling og ikke vige fra det, der har været Regeringens oprindelige Standpunkt. Naar denne Henstilling om at resignere er bleven vendt til det Flertal, der her i Salen afgør Sagerne, maa jeg beklage, at jeg af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), synes at have faaet en Tilkendegivelse af, at man virkelig kunde være noget til Sinds at vige fra det gamle, sikre og korrekte Standpunkt, Tinget har indtaget i Overensstemmelse med Regeringen, og som Folketingets Medlemmer endogsaa med Enstemmighed have vedtaget. Det forekommer mig, at man her oprigtigt talt maa prise Regeringen for dens Standpunkt, det kunne vi jo ikke paa alle Omraader; der er jo desværre mange, hvor vi maa beklage, at den viger fra gamle Standpunkter. Men i dette Tilfælde vil jeg ikke undlade at udtrykke min Anerkendelse af, at Regeringen har staaet fast og jeg vil sige, stik imod den ærede sidste Taler, at jeg vil haabe, at Folketingets Flertal vil stille sig fuldt paa Siden af sin

Regering og i Overensstemmelse med sit eget tidligere Standpunkt. Det er da ogsaa værd at bemærke, naar vi tale om denne Sag, at det kirkelige Udvalg har stillet sig saaledes, at det ingenlunde forekommer mig, at man derigennem skal kunne finde nogen absolut Grund til at fravige et gammelt Standpunkt. I det nævnte Udvalgs Betænkning ses det nemlig, at 13 af Udvalgets Medlemmer have udtalt sig mod og stemt mod Indførelsen af det saakaldte fakultative eller valgfri Ægteskab, medens kun 17 stemte derfor. Det forekommer mig dog at vise, at der selv indenfor Præsterens Kreds er en Opfattelse, der gaar i den Retning, at man vil staa sig ved at komme ind paa det obligatoriske borgerlige Ægteskab som den første Form og saa overlade Kirken Resten, for saa vidt nogen ønsker deus Medvirkning ved Ægteskabets Stiftelse.

Jeg kunde ønske at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at en af hans talentfuldeste Partifæller, den afdøde Folketingsmand af Veringekredsen (Harald Holm), udtalte sig i en ganske anden Tone om dette Spørgsmaal, idet han med stor Iver, med ligefrem Lidenskab forfægtede det borgerlige Ægteskab. Det viser, at der indenfor den Gruppe, det ærede Medlem tilhører, har været andre Meninger end de, det ærede Medlem nys forfægtede. Og jeg mindes de Udtalelser, der den Gang faldt med stor Vægt, med stor Interesse, fordi de vidnede om, at netop det paagældende Medlem ingenlunde i det borgerlige Ægteskab saa noget, der betyder, at Kirken blev skudt tilside, at Befolkningen gled væk fra Kirken, men at man tværtimod gav Kirken fuldt Ret, al den Plads, den kunde kræve, og at man kun fordrede den simple Ting, at Staten først skulde have et Ord at sige med Hensyn til Ægteskabet, og at det derefter staaar enhver frit for at gaa til Kirken for at faa dens Velsignelse. Dette Standpunkt forekommer mig at være korrekt og konsekvent og i fuld Overensstemmelse med, hvad ethvert Ægtepar kan begære, hvis det ønsker at faa Kirkens Indvielse bag efter. Der vil derfor aldeles ikke blive noget Skel i Befolkningen ved denne Sags Gennemførelse. Det anføres i Mindretalsbetænkningen fra Landstinget, at man ikke har hørt nogen bebrejde deres Folketingsmænd den Stilling, de have indtaget til det borgerlige Ægteskab, og det kan jo nok siges, som det ogsaa anføres her, at man ved Valgene har saa meget andet at tænke paa, at man just ikke har faaet